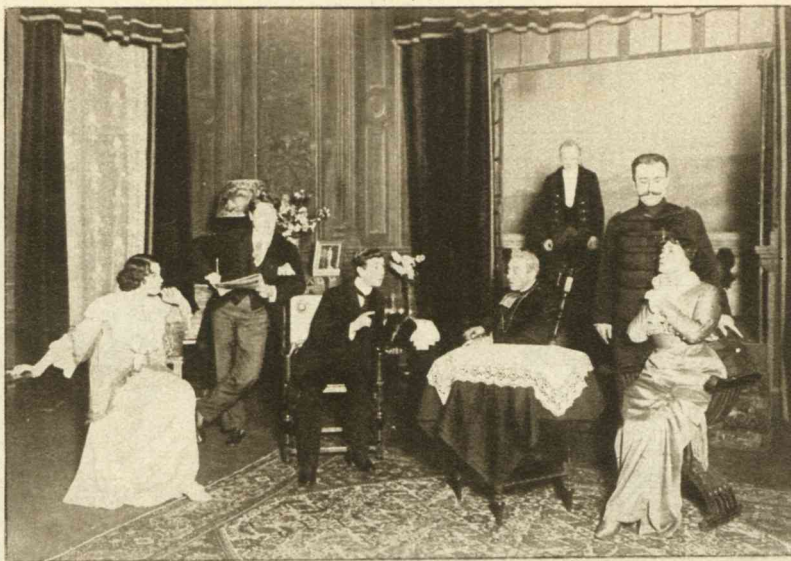
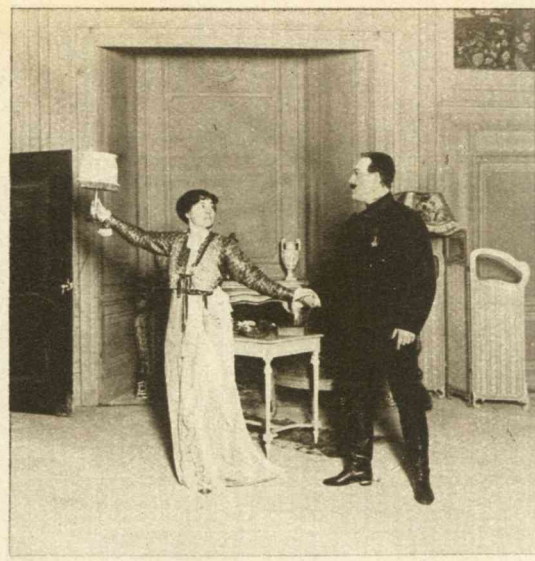

„DE OPVLAMMING", BIJ DE KON. VER. „HET NEDERLANDSCH TOONEEL".

Mevr. Rika Hopper - Monique Felt, H. Schwab - Monseigneur Jussy.

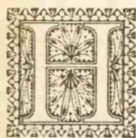
Van links naar rechts: Mevr. Fie Carelsen - Thérèse Denian, C. v. Kerkhoven Jr. - B. de Meunt, Laurentius - Maire van Myouse, H. Schwab - Mons. Jussy, Kaart Jr. - Justin, Ko van Dijk - Pierre Felt, Mevr. Rika Hopper - Monique Felt. (foto's Couvée).

Mevrouw Rika Hopper - Monique Felt, Ko van Dijk - Lt.-Kol. Pierre Felt.

Met groot succes wordt door het Nederlandsch Tooneel „De Opvlamming" opgevoerd. Vooral Mevr. Rika Hopper en Ko van Dijk houden met hun prachtig spel het publiek in spanning, dat met alle aandacht de worsteling van Rika Hopper volgt voor het geluk van den man, dien zij in haar groote liefde haat en in zijn ongeluk als een kind beschermt.

JANSEN'S WAARSCHUWING

HUMORESKE DOOR Z.

et was de laatste dag van mijn vrijgezellenleven. De gelukwensen van mijn collega's en bovenal een practisch cadeau in den vorm van een paar bankbiljetten van mijn patroon hadden mij in een vroolijke stemming gebracht. Inbreuk makende op de kantoorregels liet ik eenige flesschen port en een kruikje Bols aanrukken en noodigde iedereen uit de welgemeende gelukwensen op de gebruikelijke wijze kracht bij te zetten.

Na een lange toespraak, die ik gehouden had staande op een der lessenaars, en mijn stem in het algemeen gejuich was verloren gegaan, zag ik opeens achter de lachende gezichten mijner collega's de verweerde physionomie van den ouden Jansen, onzen kantoorlooper. Hij stond in de deuropening en bekeek ons vroolijke groepje met een uitdrukking van medelijden en teleurstelling op het gelaat.

„Hé, Jansen!" riep ik hem toe, denkende dat het lang gezicht, dat hij trok, zijn oorzaak vond in het feit, dat er een flesch „ouwe klare" werd doodgeslagen, zonder dat daarbij zijn krachtige welgemeende hulp werd ingeroepen.

„Hé Jansen! kerel, moet jij mij geen geluk wenschen?" De oude schudde het hoofd en zag mij met een meewarigen blik aan.

„Ach, meneer," zei hij, „is het werkelijk waar? Ga je ook al denzelfden weg als de rest?"

„Ja, kerel," riep ik vroolijk uit, „dat geluk valt mij ook te beurt."

„Geluk?" echode Jansen, terwijl hij een glas ouwe klare aannam en met critischen blik tegen het licht beschouwde. „Noodlot, m'neer! Nou, dat je 't onder de oogen mag zien met den noodigen moed, want dat zul je nodig hebben. En als een wensch van mij je helpen kan, dan hoop 'k dat je je ongeluk geduldig dragen zal."

Een schaterend gelach volgde op deze met allen ernst gesproken woorden en we verdrongen ons allen om den oude, die onderwijl met smaak zijn glaasje leegdrank.

„Zoo, Jansen, jij bent ook al geen goeie huwelijksmake-laar!" zei mijn vriend Burgers, terwijl Jansen zijn ledig glaasje neerzette.

„Reden voor, m'neer!" antwoordde Jansen wijsgeerig. „Jij? Ha, ha, ha! Wat weet jij van het huwelijk af? Zoo'n verstokte vrijgezel!"

De looper grinnikte voor zich heen en schudde weer met het hoofd.

„Nou," zei hij, „van het huwelijk heb ik geen ondervinding, gelukkig niet! Maar 't gevaar heeft me op de hielen gezeten. Ik was er net zoo dicht bij als u, en gek hè, ook in dezelfde vroolijke stemming, — driedubbele ezel!"

Zonder hem te vragen of dit vleierende epitheton soms ook op mij betrekking hebben kon, schonk ik zijn glas nog eens

vol, terwijl mijn collega's hem toebrulden: „Vertellen, Jansen! Vertellen? Nee, niet uitknippen, houdt hem vast, jongens!" Jansen die een vergeefsche poging gedaan had om te verdwijnen, maar door verschillende ijverige handen in een bureaustoel was geduwd, schikte zich in zijn lot en na bedachtzaam en met smaak zijn tweede glaasje te hebben leeggedronken, begon hij:

„Wel heeren, je mot dan weten, dat zat 'm zoo: 't ging me in mijn jongen tijd niet voor den wind en daarom heb ik er nooit over gedacht naar een vrouw uit te kijken. Toen ik wat ouder werd, begon ik er eens over na te denken. Het was toch eigenlijk maar beter om een vrouw te zoeken, dan behoevende je tenminste als je oud werd je beenen niet onder een vreemde tafel te steken.

„Nou was er in de straat waar ik woonde een klein boekwinkeltje, waar ik iederen dag een krant kocht. De eigenares van het winkeltje was een weduwe en een knap wijf ook!

„Iederen dag als ik mijn krantje kocht, maakte ze een praatje met me, en iederen dag begon ik er meer over na te denken. Ik was niet heel sterk en dacht aan den naderenden winter. Wat zou ik een kou vatten, als ik iederen dag aan die open deur met de weduwe een praatje moest maken.

„En dan dacht ik hoe prettig het zou wezen als ik in de kleine huiskamer achter den winkel kon zitten voor een flink vuur een lekkeren pijp rookende en op mijn gemak mijn krantje lezende en tegen den middag een wandeling makende om een flinken eetlust op te doen.

„Ik had er nooit over gedacht te trouwen, maar nou liep ik er elken dag over te prakkezeeren. Iederen morgen zat juffrouw Wiggers, zoo heette ze, achter de toonbank tegen me te lachen en te knikken als ik aankwam, en 's avonds als ik van kantoor thuis kwam, stuurde ze den loopjongen met een boodschap of ik een kopje koffie bij haar kwam drinken.

„Op een avond had ik een bijzonder sentimenteele bui en vertelde ik haar dat ik mijn geheele leven al alleen was geweest en hoe eenzaam ik me gevoelde. Ze beklagde me en ging toen zelf aan het vertellen van haar huwelijk en hoe slecht haar man voor haar geweest was. Het was laat in den avond toen ik huiswaarts keerde; maar toen dat gebeurde, had juffrouw Wiggers beloofd mijn vrouw te worden.

„Van nu af begon ik allerlei plannen voor de toekomst te maken. Ik besteedde een groot deel van mijn spaarduiten aan verschillende cadeaux voor mijn aanstaande en dan een nieuw pak voor mezelfen.

Tilly Lus als Jantje.

HEIJERMANS' „UITKOMST" BIJ „DIE HAGHESPELERS"

Van links naar rechts: Mevr. Ranucci Beekman - Sien, Tilly Lus - Jantje, Mevr. v. d. Horst - Bet, Henri v. Ees - Jacob. (foto's Couvée)

Van l. n. r.: A. v. d. Horst - Thys Banes, Mevr. Ranucci Beekman - Sien, Mevr. v. d. Horst - Bet, Anton Roemer, Lammersen - Henri van Ees - Jacob, Tilly Lus - Jantje.

Heijermans' „Uitkomst" (de dramatische uitbeelding van een kinder-koortsdroom) wordt op het oogblik door Verkade met zeer veel succes opgevoerd. Het behoeft geen betoog dat de realiteit der kruiertjes-ellende, een ellende, die volkomen wordt, doordat alle rampen, die zulke arme menschen treffen kunnen, over dat ééne gezin komen, een zeer sterken indruk op het publiek maakt.